Scris de Diacon Herman Ivanov-Treenadszaty
Marţi, 30 Ianuarie 2018 08:54

Fragment dintr-o conferință publică susținută în Australia despre ideologia și politicile agresive ale Vaticanului, și nu despre catolicii obișnuiți.

(...)Declarațiile dușmănoase ale liderilor catolici la adresa Rusiei sunt atât de numeroase și evidente încât nimeni nu le poate nega. Imperiul Țarist Ortodox a fost pavăza care a zdrobit speranțele și pretențiile Vaticanului de a trece sufletele rușilor la catolicism. Fiecare eveniment și tulburare din viața politică și socială a Rusiei erau urmărite cu mare interes la Roma. Abolirea șerbiei în anul 1861, precum și amploarea pe care au luat-o anarhismul și nihilismul, au dat mari speranțe Vaticanului. „Doar o revoluție va putea ajuta Biserca (Catolică – n.trad.)", era de părere în anul 1868 nunțiul papal Meglius. Abia ce fusese semnat „Decretul Imperial de Toleranță" pe 17 iunie 1905, că Roma a și început să scoată și să se folosească de toate avantajele din manifestul care dădea libertatea de conștiință tuturor cetățenilor ruși.

Cu toate acestea, Papa Pius X (canonizat în 1954) a afirmat chiar în preajma Primului Război Mondial că „Rusia este cel mai mare dușman al Bisericii (Catolice)." Așadar, nu este deloc de mirare că Revoluția Bolșevică a fost primită cu urale de lumea catolică. „După evrei, catolicii au contribuit mai mult decât oricine la răsturnarea puterii țariste. Cel puțin, nu au făcut nimic pentru a o împiedica." Catolicii au scris fără rușine și ocolișuri la Roma imediat ce „victoria" bolșevicilor a devenit clară: „exista o bucurie incontrolabilă la căderea regimului țarist. Roma n-a pierdut timpul pentru a intra în negocieri cu guvernul sovietic." Când un prelat catolic de seamă a fost întrebat de ce în timpul Primului Război Mondial Vaticanul a fost împotriva Franței, el a declarat: „Pentru Biserica Romano-Catolică, victoria Antantei aliată cu Rusia ar fi fost o catastrofă la fel de mare ca Reforma." Papa Pius a exprimat același mesaj în maniera sa tăioasă, caracteristică: „Dacă Rusia este victorioasă atunci schisma este victorioasă". După cum vedem, Primul Război Mondial nu a fost altceva decât o nouă cruciadă pentru Vatican.

Deși s-a pregătit îndelung pentru acest moment, căderea Imperiul Ortodox Rus a luat prin surprindere Vaticanul. Și-a revenit rapid. Mai ales că prăbușirea imperiului nu însemna că Rusia nu putea deveni catolică. Dar pentru asta era nevoie de un nou plan de bătaie. Dându-și seama că ar fi la fel de dificil să trimită un polonez în Rusia pe cât i-ar fi unui englez să facă prozelitism în Irlanda, Vaticanul a înțeles că trebuie să găsească o nouă cale de a se lupta cu Ortodoxia, prin metode atrăgătoare, în afara îndoielilor, ca să ademenească poporul rus și să-l subjuge Papei. Rezultatul acestei strategii machiavelice a fost apariția așa numitului „Rit Oriental”, pe care apărătorii săi l-au văzut drept „podul prin care Roma va intra în Rusia”, pentru a folosi o expresie reușită a lui K.N. Nikolayev.

Acest complot viclean, care poate fi asemuit cu un vas care navighează sub pavilion fals, a avut un succes rapid în primii ani de după instalarea puterii sovietice, atât în Rusia scăldată de sânge, cât și în străinătate, unde în rândul sărmanilor emigranți au fost desfășurate activități pline de zel. Li s-au căutat locuri de muncă, actele le-au fost puse în ordine, s-au deschis școli în limba rusă pentru ei și copiii lor.

Nu se poate nega că au fost și cazuri de ajutor dezinteresat, dar în majoritatea copleșitoare a cazurilor, această muncă caritabilă avea un scop misionar vag camuflat, pentru a-i atrage prin diferite mijloace pe sărmanii refugiați în ceea ce păreau la prima vedere biserici ortodoxe, dar unde, în același timp, era pomenit Papa. Cine poate spune ce consecințe, ce fel de urme de neșters au rămas în sufletele, gândurile și acțiunile celor care la un moment dat sau altul au intrat în contact cu această mișcare?

Experimentul „Ritul Oriental” a durat mai bine de zece ani în Rusia. În Occident, încă se mai pot întâlni „Centre Orientale” romano-catolice. Cel mai cunoscut dintre ele este în Belgia, la Mănăstirea Benedictină Chevetogne. Scopurile și mijloacele lor nu mai sunt atât de mărețe pe cât erau odată. Astăzi, sunt un fel de muzeu, un martor istoric al trecutului iar influența de odinioară se reduce în prezent doar la sfera editorială.

Chiar dacă astăzi mișcarea are o alură inofensivă, în urmă cu 70 de ani își propunea destul de direct să înghită ortodoxia rusă. Inima și sufletul acestei politici estice a papalității, „Ostpolitik”, era un iezuit, episcopul francez D’Erbigny, care a fost autorizat special de papă să conducă negocierile cu Kremlinul pentru o răspândire cât mai largă a catolicismului în Uniunea Sovietică și astfel să facă să dispară Ortodoxia din Rusia și din sufletele ruse.

Cu acest obiectiv în minte, D'Erbigny a călătorit de trei ori în Uniunea Sovietică cu un pașaport diplomatic francez. A hirotonit mai mulți ierarhi catolici scopul fiind de a forma un grup de prelați acceptabili pentru autoritățile sovietice. Să ilustrăm limitele imoralității manifeste de care erau capabili acești preoți: „Bolșevismul lichidează preoți, profanează biserici și locuri sfinte, distruge mănăstiri. Nu aici oare rezidă misiunea religioasă a bolșevismului ateu, în eliminarea celor care au schisma în minte, ca și cum ar șterge masa (tabula rasa), ceea ce ne dă nouă posibilitatea unei reconstrucții spirituale."

Pentru cei pentru care nu este clar ce fel de reconstrucție spirituală are în vedere călugărul benedictin Chrysostom Bayer, ideile sale sunt întărite de ziarul catolic oficial din Viena, Bayrisher Kunier: „Bolșevismul creează posibilitatea de a converti adormita Rusie la catolicism."

Nimeni altul decât exarhul catolicilor ruși, Leonid Feodorov, a mărturisit jalnic sentimentele sale sincere față de autoritățile sovietice, atunci când a fost judecat în martie 1923, alături de alți 14 prelați și un mirean. Feodorov avea să mărturisească mai târziu că sovieticii nu au înțeles în întregime ce se poate aștepta de la Biserica Catolică. „Din momentul în care m-am dedicat Bisericii Catolice, visul meu cel mai drag a fost să împac țara mea natală cu această biserică, care pentru mine este singura. Dar noi nu am fost înțeleși de acest stat. Toți catolicii latini au răsuflat ușurați când a izbucnit Revoluția din Octombrie... Eu unul am primit cu entuziasm decretul care separă Biseria de Stat... Doar sub domnia sovietică, când Biserica și Statul au fost separate, am putut respira liber. În calitate de credincios am văzut în acea eliberare" mâna lui Dumnezeu, a spus el. Să nu pierdem din vedere că toate aceste declarații ale catolicilor, care erau foarte prieteni cu sovieticii, apăreau într-o perioadă de coșmar, când bolșevicii încercau să radă Biserica Ortodoxă. Ținând cont, de asemenea, că dipomația Vaticanul are drept principiu „scopul justifică mijloacele", amplu ilustrat de-a lungul istoriei, jocul pe care Vaticanul l-a jucat cu Rusia ar trebui să fie foarte clar. Miezul întregii chestiuni este că Rusia a devenit un miel de sacrificat pentru două principii ostile ei, catolicismul și comunismul ateu, aduse la un loc de o stranie coincidență de interese. Moscova și-a dat seama că eliminarea credinței din sufletul rus este o sarcină imposibilă. Câtă vreme Biserica Rusă rămânea credincioasă sieși, fără să facă compromisuri cu puterea atee, mărturisind curajos incompatibilitatea fundamentală între principiile creștine și cele comuniste, liderii sovietici erau pregătiți să ia în calcul din două motive variantele oferite de catolicism. Astfel, ei sperau să manipuleze religiozitatea sufletului rus.

Primul motiv era loialitatea consistentă și impecabilă a Romei față de regimul comunist, atât cel din URSS cât și în afara lui. Apoi, era avantajos pentru Kremlin, sau pur și simplu amuzant, ca necesitățile religioase ale rușilor să fie potolite de acest dușman secular al Ortodoxiei. De partea cealaltă, catolicii erau gata să închidă ochii la toate atrocitățile bolșevicilor, inclusiv la execuția episcopului romano-catolic Butkevich în aprilie 1923 și la întemnițarea episcopilor Tseplyak, Malyetsky și Feodorov. Șase săptămâni mai târziu, Vaticanul își exprima părerea de rău față de asasinarea agentului sovietic Vorovsky la Lausanne! Comisarul Poporului pentru

Afaceri Externe i-a spus ambasadorului german: „Pius XI a fost amabil față de mine la Genoa, exprimându-și speranța că noi (bolșevicii) vom sparge monopolul Bisericii Ortodoxe în Rusia, lăsându-i astfel cale liberă lui.”

Am descoperit informații de o importanță capitală în arhivele Ministerului de Externe Francez. O telegramă secretă din 6 februarie, 1925, de la Berlin, cu numărul 266, susținea că ambasadorul sovietic Krestinsky i-a spus cardinalului Pacelli (viitorul Pius XII) că Moscova nu se va opune existenței episcopilor romano-catolici și unui mitropolit pe teritoriul rusesc. Mai mult, clericilor catolici le-au fost oferite cele mai bune condiții. Șase zile mai târziu, telegrama secretă numărul 284 discută despre aprobarea dată pentru deschiderea unui seminar romano-catolic. Așadar, în timp ce noii noștri sfinți martiri erau omorâți cu o cruzime incredibilă, Vaticanul negocia în secret cu Moscova. Pe scurt, Roma încerca să obțină permisiunea de a numi episcopii de care avea nevoie și chiar să deschidă un seminar. Documentele noastră relevă că această problemă a mai fost discutată o dată, în cercuri înalte, în toamna lui 1926. După toate probabilitățile, problema nu fusese rezolvată satisfăcător mai înainte. Acesta ar putea fi considerat apogeul legăturii nefirești de apropiată dintre Vatican și guvernul sovietic.

Ziua de 29 iulie, 1927 este considerată una dintre cele mai triste și mai funeste zile din istoria Bisericii Ortodoxe Ruse. În această zi, Mitropolitul Serghie Statogorodsky a dat, în aparență în numele Bisericii, pernicioasa sa declarație favorabilă și în conformitate cu directivele puterii atee. A semnat declarația, deși nu era autorizat să o facă și astfel a pus bazele a ceea ce s-a numit „Biserica Sovietică”. Totodată a intrat în conflict direct cu frații săi episcopi, din partea cărora a întâmpinat rezistență. Nu vom discuta aici această faptă amorală, ale cărei consecințe încă se mai resimt după 60 de ani. Vom spune doar că rezultatul indirect și neașteptat al declarației a fost întreruperea negocierii și atenției pe care sovieticii o arătau față de ofertele Vaticanului.

Chiar și așa, asta nu scuză în niciun fel imoralitatea liniei politice adoptată de Mitropolitul Serghie. Putem spune doar că nici el, nici apărătorii săi, nici criticii săi nu au adus vreodată acest fapt în discuție, fie în apărarea, fie pentru condamnarea sa. Reamintim că această consecință secundară benefică, deși absolut accidentală, a acțiunilor sale cenzurate nu poate servi drept justificare a politicilor Mitropolitului Serghie. Pur și simplu, nici el, nici succesorii săi nu s-au gândit la asta.

Acapararea tradiționalei (în aparență) Biserici Ortodoxe Ruse, neutralizată după cum era, a părut autorităților sovietice mai utilă decât propunerea Vaticanului. De la momentul acela încolo, sovieticii și-au pierdut interesul pentru Vatican. Doar la sfârșitul anului 1929 și începutul lui 1930 a admis într-un final și Vaticanul că a suferit o înfrângere politică și a început să condamne

vocal crimele comuniste. Până în 1930, cumva, i-au scăpat. Abia în 1937 Papa Pius XI a dat enciclica Divini Redemptori care denunța comunismul.

În introducerea noastră la această prelegere, am spus că tema nu este doar istorică, ci și una de actualitate. În 1937, când Vaticanul a rupt direct legăturile cu Moscova, Biserica Rusă îndurase deja 20 de ani de teroare leninistă, stalinistă și mai avea în față câteva decenii în care va vărsa sânge în lupta cu autoritățile sovietice hulitoare de Dumnezeu. Până astăzi, Biserica continuă să sufere persecuție și limitarea drepturilor sale fundamentale. În anii '30 singura îmbunătățire consta în faptul că Biserica Ortodoxă Rusă avea un singur dușman, dar ce dușman!

Din moment ce dușmanul era în fapt comunismul teomahic, apărarea împotriva pretenţiilor viclene ale catolicilor, care încercau să amăgească turma, nu puteau fi decât periferice. Cu câteva săptămâni înainte de sfârșitul său martiric, Sf. Veniamin al Petrogradului i-a spus exarhului romano catolic, Leonid Feodorov. „Ne oferiți unificarea...și în timpul ăsta preoții voștri latini, pe la spatele nostru, sădesc ruina în turma noastră." Unii din preoții mai buni au luptat până la sfârșit mărturisind puritatea Ortodoxiei și incompatibilitatea sa cu comunismul. Alții au crezut că prin compromisuri și minciuni ar putea „salva" Biserica, pentru a relua expresia lor. Restul au vândut de-a dreptul Biserica și interesele sale pentru un „blid de terci".

(...)

Fie ca declarația Mitropolitului Antonie Hrapovitsky de binecuvântată pomenire să fie un exemplu pentru toți. Întemeietorul Bisericii Ruse din Exil, Mitropolitul Antonie, a fost un teolog eminent și un adevărat părinte al Bisericii din vremurile noastre. În declarația următoare, care a fost scrisă la 10 iunie 1922, la Sremski Karlovci, în Serbia, referindu-se la arestarea Patriarhului Tihon, el afirma: „să facem un apel special, să ridicăm vocea noastră pentru a protesta împotriva violenței folosite împotriva sfinției sale, patriarhul tuturor rușilor, către toți capii Bisericilor Ortodoxe și non-Ortodoxe, cu excepția Papei de la Roma, despre care avem dovezi clare nu doar că a intrat în negocieri cu bolșevicii trădători de Hristos, dar a încercat să se folosească de persecuția Bisericii Ortodoxe Ruse și a slavei sale pentru scopurile mercenare ale catolicismului militant". Să ne fie aceste cuvinte ale venerabilului și vrednicului de pomenire avva drept exemplu pentru atitudinea și relațiile noastre atunci când judecăm ajutorul oferit de Vatican pentru Rusia din prezent și viitor.

Traducere din engleză de pe orthodoxinfo.com

O traducere în întregime a conferinței susținută de Diaconul Herman Ivanov-Treenadszaty a fost publicată în română pe siteul catacombeleortodoxiei.ro